

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Aquesta matinada, ha començat un violentíssim combat a la Ciutat Universitària.

Segona Epoca. Any II. Núm. 90

Girona, dilluns, 1, de març de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Volem un exèrcit de classe! ---

No cal pas que dissimulem la importància pregonada del rol que juguen, en tota mena de sistemes polítics, les institucions armades.

Constitueixen la més forta garantia dels interessos de la classe a la qual serveixen. En règim burgès, esclafen despietadament la rebel·lia de les masses, preturoses de llibertat. Les baionetes es claven en la carn proletària sense contemplacions de cap mena. Recordem el Parc de Maria Lluïsa, Pasajes, Arnedo, Casas Viejas, Asturias!—

Al servei de la classe treballadora, les forces armades representen la solidesa en la conquesta.

La burgesia creà un Exèrcit a mida de les seves exigències. Les acadèmies militars eren monopoli exclusiu de l'aristocràcia econòmica.

Com a conseqüència, les sales de banderes foren autèntics cataus del mastinatge capitalista. En ple bieni azanyista, l'oficialitat republicana no s'amagava pas de capgirar el retrat del President de l'Estat i, fins i tot, de llançar-lo, despectivament, a la bassura. En les nits de disbauxa, tan freqüents en les sales de banderes, es pronunciaven discursos on es cantava l'enyorança de l'antic règim, s'entonava el xim-xim patrioter i es feia amb els rituals ultratges a la primera magistratura de la República.

No era un secret per a ningú. Es publicava en els periòdics, es comentava al carrer, a la plaça, al miting, a les penyes de cafè. Arreu i a tothora. L'únic que no ho sabia — malgrat el Cos de Vigilància, de Seguretat, els «fondos de reptil», etc. — era el Govern de la República.

A les sales de banderes, entraven les publicacions més reaccionàries de casa nostra.

Un company trobà, posteriorment al 16 de febrer, un veritable magatzem d'«A.B.C.» i «Debate», al saló de conferències de la caserna. En canvi, el 19 de juliol sorprenia, al «calabozo», a nombrosos soldats pel gravíssim delictes de llegir premsa republicana i obrera en els cafès i barberies.

L'estat de fet que regnava a les casernes no era cap obstacle per què els pares de la República no proclamessin olímpicament que l'Exèrcit era apolític i lleial al règim instituit.

Després de l'experiència viscuda, ningú té dret a enganyar a la classe treballadora amb un nou exèrcit apolític.

Exèrcit de classe, nascut de baix a dalt, que senti i que vibri al compàs dels explotats. Heus ací, l'Exèrcit Roig que exigeix la nostra Revolució i que demana el nostre partit.

CRÒNICA DIÀRIA

PARLEU CLAR, SI US PLAU

El document fet públic per Largo Caballero, Cap del Govern de la República i Secretari de la Unió General de Treballadors, té una importància enorme, més pel que calla que pel que diu.

És el document de les insinuacions. Insinua coses tan greus, d'una gravetat tan tremenda per a la guerra i la revolució, que la classe treballadora organitzada té el deure ineludible de reclamar la més absoluta, la més diàfana, la més cristallina claredat.

El proletariat ibèric no escatima ni una gota de sang per a esclafar a la canalla feixista que, apoderant-se de la nostra terra, deixaria establertes les bases fonamentals per a la pròxima guerra mundial que febrament prepara. A Espanya vivim el preludi del pròxim gran drama europeu a què fatalment ens aboquen les contradiccions del capitalisme. Per aquestes consideracions, ningú no té dret a amagar ni un bri de la veritat a la classe treballadora.

La grandiosa concentració del Front de la Joventut Treballadora a la Plaça de la Independència

Fotos Maury

El Ministre de la Governació ha descobert la trama, — diu el document del cap del Govern. Què ha descobert el Ministre? Ho insinua el document quan s'expressa així: «Sap el poder públic que amb carnet dels partits republicans i socialista i comunista, de la Unió General de Treballadors i de la Confederació Nacional del Treball, circulen lliurement pel territori de l'Espanya lleial al seu règim lègitim, mandataris de l'enemic, l'acció criminal dels quals havia pogut desorientar a molts militars republicans i, fins i tot, a gent civil, la lleialtat i bona fe de la qual està abonada per neta i abnegada història». I més avall: «Anaven forjant objectius terriblement pertorbadors des del punt de la causa que el poble vol defensar...» «Entre els peus dels que hem de caminar — i estem disposats a fer-ho — al front del poble lluitador democràtic, s'hi entremallegien els serps de la traïció, de la deslleialtat i de l'espionatge».

I, encara, un altre paràgraf d'una transcendència cabdal, diu: «Mentre en nosaltres es produeix l'estat de coses que amb claredat queda reflexat en els paràgrafs anteriors, a l'altra costat de les fronteres hom parla d'intervencions per tal que a Espanya s'acabi la lluita. I es diu per governants de països estrangers que tenen interessos oposats als de les potències feixistes, que la nostra guerra ha de terminar. Però no afegixen que s'ha d'acabar amb el nostre triomf. Se'ns vol, potser, empènyer vers

una abraçada de Vergara...»

Per haver denunciat el mateix que ara denuncia el President del Consell de Ministres de la República, els imbècils i els malvats — i qui sap si els mateixos espies i traïdors dels quals parla Largo Caballero — han acusat al P. O. U. M. de deslleial, de contrarrevolucionari, d'agent de Hitler i tota una sèrie d'insults fastigosos, propis de subjectes espies consumats o en potència. Ahir mateix, encara, uns quants desconeguts, amb l'etiqueta de la Joventut Socialista Unificada, a l'ampar de la impunitat que consent el nostre amor a la causa de la guerra i de la revolució, ocuparen la tribuna del Teatre Municipal per a insultar, com solament saben fer-ho els traïdors, al nostre partit, al P. O. U. M., l'executòria rectilínea i revolucionària del qual no la discuteixen les persones honorades.

Claredat, company President del Govern de la República! No us deuteu en les insinuacions. Arribeu fins a l'entranya, caigui qui caigui. Ja ho sabem que les potències imperialistes europees volen imposar-nos una pau vergonyosa que els permeti de repartir-se amicalment les nostres riqueses, les riqueses del poble treballador, nostres i dels nostres fills. I sabem que per a aquesta tasca compten amb espies i traïdors incrustats a les organitzacions polítiques i sindicals governamentals.

En els moments més difícils de la guerra és quan cal ésser més clar i més dur. Duresa revolucio-

nària, implacable, terrible. El plet que es ventila amb la sang dels treballadors espanyols, és el plet de la humanitat entera. El capitalisme feixista i el capitalisme «democràtic» faran els esforços inimaginables per tal d'asfixiar la nostra revolució. Intueixen — i no van errats — que s'hi juguen la darrera carta. El dia 6 del mes que avui comença, el bloqueig de les nostres costes i de les nostres fronteres serà total. Un cinturó de ferro — Rússia, Rússia! — maldarà per a estrènyer la gorja del proletariat ibèric.

Confiem en nosaltres mateixos, — diu Largo Caballero. Sí, amb nosaltres i desvetllem la consciència de classe, els sentiments de solidaritat revolucionària del proletariat internacional, enfangat en el pantà pestilent del reformisme podrit. Confiem en nosaltres mateixos. Exacte. Però no ens descuidem d'exterminar els espies, d'anihilar els traïdors.

Joan QUER

SERENITAT!

Lamentem els malaurats fets ocorreguts en les darreres 24 hores. Reclamem serenitat. Les armes dels militants revolucionaris han de tenir una millor aplicació.

Els nostres enemics són els feixistes i ningú més que ells han d'ésser el blanc de les nostres bales. Cal superar-se.

Front del Magisteri Revolucionari

Els mestres joves, cursillistes de la C.N.T. i de la U.G.T., acorden defensar els organismes creats per la Revolució, el traspas de l'ensenyança a Catalunya, i la unitat sindical, constituint el FRONT DEL MAGISTERI REVOLUCIONARI

Per considerar-lo del màxim interès per al magisteri, per als companys cursillistes de Girona, reproduïm íntegrament el següent reportatge de «LA BATALLA» a l'ensens que preguntem als mestres: Què es pensa fer a Girona?

L'ESPURNA atenta sempre als interessos sagrats de la Revolució ofereix les seves columnes per tot quant calgui.

Assemblea de mestres cursillistes de la F.E.T.E.

UNA MANIOBRA: DECIDIDA RESPUESTA DE LOS CURSILLISTAS

A instancias de los poderes reformistas de la F. E. T. E. y convocados por el Director General de Primera Enseñanza, César Lombardía, se reunieron los maestros cursillistas del 1936 en el Salón de Actos del Grupo escolar "Milá y Fontanals".

Presidieron con el desagrado de todos, Palerm, de triste memoria por su actuación al sabotear la huelga de los cursillistas, y Verdú, uno de los acólitos de la Uriz.

El motivo de la convocatoria era el de que con una hábil maniobra, retirar a los cursillistas del C. E. N. U. para provocar y acelerar el fracaso del mismo, objetivo que desde el primer día que se creó, persiguen "los 10 intrigantes" del Consejo familiar.

La maniobra les salió mal.

Los cursillistas que tan valientemente se portaron durante la huelga, soportaron vejaciones e intrigas, no quieren que se les conduzca engañados por segunda vez. Y con una unanimidad total, manifestaron su adhesión al C. E. N. U. como órgano nacido de la Revolución.

TODOS LOS CURSILLISTAS DEFIENDEN EL C. E. N. U., EL TRASPASO DE LA ENSEÑANZA EN CATALUÑA

Habla primeramente Martí, el cual afirma que en estos momentos sería una deslealtad abandonar el C. E. N. U., "que es el único organismo que ha hecho algo". Los cursillistas muestran su conformidad.

El que preside, Verdú, del Consejo de Familia, dice que en la sala hay elementos que no pueden hablar por ser considerados ya no pertenecientes a la F. E. T. E. La asamblea unánimemente da una lección a los señores dirigentes. Protestas de todos. Es el descontento general que se manifiesta por la mala actuación de los que han convertido a la F. E. T. E. en una agencia de colocaciones. Todos los cursillistas se solidarizan con los compañeros expulsados, pues, les conocen bien y saben la actuación de unos y otros en todos los movimientos del Magisterio.

Habla, después, Trepát, que hace un discurso que es un acta de acusación contra los reaccionarios y sus cómplices; dice que presentan la depuración que han hecho en la Escuela Normal, Universidad..., ¿qué habéis hecho con el Patronato Escolar? Hay que disolver-

lo (aplausos). Dice que se quiere volver a hacer actuar a los elementos enemigos de los cursillistas para revisar su actuación pedagógica; pero ninguna maniobra, continúa, puede triunfar ya que los cursillistas en pie, ayer, hoy y siempre, defenderán las conquistas del nuevo estado de cosas.

López, expulsado por "los 10 intrigantes", dice, como todos, que no sabe por qué está expulsado. Hace un elogio del C. E. N. U. abogando por la unificación de la enseñanza bajo la dirección del mismo. (Aplausos).

Trallero, expulsado por "los 10 intrigantes", dice textualmente:

Assemblea de mestres cursillistes de la C. N. T. i U. G. T.

QUEDA SELLADA LA UNIDAD DEL MAGISTERIO.—TRASCENDENTALES ACUERDOS

Por la tarde tuvo efecto la anunciada Asamblea de cursillistas de las dos centrales sindicales, en la Sala Mozart, para tratar de la posición a adoptar ante el orden del 16 de los corrientes de la Dirección General de Primera Enseñanza.

Preside el compañero Cubells, conocido por su valiente actuación cuando la huelga de cursillistas del mes de julio. Manifiesta que hoy como ayer se unen los cursillistas para defender sus derechos.

Seguidamente se pasa a elegir una Mesa de discusión en la que resultan nombrados Montejo C.N.T. y Vaño y Oller U. G. T.

Habla primeramente Rabascall U. G. T. que pide el traspaso de la enseñanza a Cataluña. Después, Trallero, que recuerda sus manifestaciones de la mañana ante el Director general.

García, de la C. N. T. que entre grandes muestras de aprobación reclama la unidad sindical como único medio de acabar con las maniobras. Díaz pide la anulación del decreto. Cubells dice que hay que estar al lado del C. E. N. U. como organismo de la Revolución, aunque en él hay elementos que no nos complacen.

López U. G. T. dice que para conseguir la unidad sindical hay que eliminar a ocho intrigantes, hábiles en el arte de la maniobra. Martí, dice que para conseguir la unificación hay que destituir a la actual Junta facciosa de la F. E. T. E. Trepát, recuerda la valiente actuación de los cursillistas de la F. E. T. E. por la mañana, ante la maniobra de la Junta actual que

No doy por escrito el decreto del Director General. Dependemos del C. E. N. U. y Cataluña que lo ha hecho todo, debe continuar haciéndolo. Lo que debe hacerse es traspasar inmediatamente la Enseñanza a Cataluña. (Grandes aplausos).

Martínez, expulsado por "los 10 intrigantes", habla de los expulsados y de su situación. Defiende el traspaso de la Enseñanza a Cataluña y esto tiene más valor, prosigue, porque no soy catalán.

RECTIFICANDO

Habló siempre Lombardía procurando conciliar todo. Pudo darse cuenta del espíritu de los maestros y para desviar echó la culpa de las discusiones a una maniobra política. Pero le salió mal; todos se manifestaron contra esta forma de exponer el asunto, y Lombardía, entonces, varió de tono procurando hacer concesiones y diciendo que se reformará el decreto.

El director general y sus acólitos pudieron darse cuenta, pues, de que aquí no sale bien el hacer maniobras políticas psuquistas con decretos. Los cursillistas conocen bien a todos y no se dejan engañar o coaccionar por nadie.

intentó coaccionar a los jóvenes maestros con la presencia del Director general; reclamó una enérgica depuración del profesorado, Inspección, Normales...; que había que defender al C. E. N. U. de las maniobras, exigiendo el traspaso de la enseñanza a Cataluña. Reclamó la unidad sindical del Magisterio revolucionario frente al reformismo y a la reacción emboscada.

Todos los discursos fueron muy aplaudidos por los maestros que llenaban la Sala y que coincidían absolutamente en pedir la anulación de la Orden, Traspaso y Unidad sindical.

A continuación se nombra un Comité de Enlace de Magisterio Revolucionario y se aprobaron por unanimidad unas conclusiones en defensa del C. E. N. U. organismo revolucionario, de la enseñanza y de la unidad sindical.

Los maestros cursillistas sellan un pacto de unidad revolucionaria, y respondiendo a las esperanzas que en ellos teníamos puestas, dan un ejemplo de unificación revolucionaria a la clase trabajadora.

Vida del Partit

Els actes del POUM Castell d'Aro

Com s'havia anunciat va tenir lloc, en el dia d'ahir, el míting d'orientació revolucionaria organitzat pel P. O. U. M. d'aquest poble.

Es celebrà a la Sala Auger, que es vegé plena d'obrers i camperols, freturosos d'escoltar la veu autoritzada dels nostres companys.

Parlà, en primer terme, la companya Antònia Adroher que ultra algunes consideracions d'ordre general, es dirigí a la dona proletària, fent-li veure l'obligació sagrada que té de lluitar al costat de l'home per tal d'ajudar-lo en la guerra i en la Revolució.

Les companyes, que l'escoltaven amb gran atenció, premiaren el seu parlament amb nodrits aplaudiments.

Tot seguit, prengué la paraula el company Pius Guiral, que fent gala d'una sinceritat completament marxista, desenvolupà una història crua i descarnada dels grans equívocs en que varren caure els governs de la República del 14 d'abril fins al 19 de juliol.

Remarcà, amb molt d'encert, com el nostre partit, tot i arrostrant la impopularitat, mantés vegades, havia advertit al poble els perills que el cercaven. Recordà la manca del malaguanyat company Maurin.

Glosà els problemes greus del moment tals com són la formació d'un exèrcit i d'una força que garantis l'ordre revolucionari a reraguarda per arribar a la conclusió que és necessari la creació, a base de les milícies, d'un Exèrcit Roig, unit i disciplinat que ens donarà la victòria i la creació d'una força armada a reraguarda a base de les milícies de control i els comitès

d'investigació.

Amb molts aplaudiments manifestà la concurrència a la seva identificació amb l'orador.

En darrer terme, parlà el company Quer.

Saludà els camperols i els recordà com la darrera vegada que parlà en aquest poble amb motiu de les eleccions del Front Popular, ja els va advertir que no hi possessin massa confiança en la formació del Front Popular.

I, en efecte, la classe treballadora deixà el Poder a mans de la petita burgesia apoiada, a les Corts, pel Front Popular.

Cal que la classe treballadora prengui el Poder amb tota la seva responsabilitat.

S'extengué en llargues consideracions sobre el que significa la lluita del feixisme a Espanya, fent comprendre als obrers i camperols de Castell d'Aro com l'única salvació possible que ens ha de portar al triomf definitiu ha d'ésser un Govern Obrer.

En tractar del problema de la terra, fa remarcar la manca d'una disposició del Govern que doni la terra als pagesos anul·lant completament la propietat privada.

Amb exemples pràctics, els fa com-

FLECHAZO

Lección de Geometría

Lo confesamos. Habíamos pasado unos días tristes y amargos, con el nuevo conflicto que nos presentaba el Negus. Pero ya respiramos. Ahora resulta que al bueno de Haile Selasié no se le invitó a la coronación del rey de Inglaterra, porque estas invitaciones no se hacen personalmente a ningún soberano.

Era de esperar que la circunspecta diplomacia inglesa no incurriera en tamaña incorrección pues los no iniciados llegaríamos a suponer que una cosa tan seria como las invitaciones a actos oficiales de esta naturaleza, se hacían en cualquier oficina de tercer orden y poco menos que en mulicopista. Y una ligereza en este sentido hubiera tenido consecuencias fatales: La presencia del ex-emperador etíope habría recordado al nuevo rey la vanidad de las pompas humanas. Y aún, aquello de que torres más altas se han visto caer...

Pero, de todas formas, nos felicitamos de que en asuntos de esta índole, no se admitan descuidos ni improvisaciones. Casi nos atreveríamos a apostar, que la correctísima «incorrección» a que aludimos se le hubiera achacado a alguno de los Consejos que frecuentemente celebran, no siendo sábado, los graves varones que constituyen el Gobierno británico. Y, para remachar el clavo, se hubiera dicho, que al acuerdo, había precedido un amplio informe del Foreign Office. ¿Acaso no es hábil recordar que el novísimo Imperio abisinio tiene los pies de arena, y tardará en desplomarse, a pesar de los 300.000 soldados y camisas negras, el tiempo justo que John Bull emplee en arrugar el entrecejo? Hay quien insiste en cerrarle a Albión los caminos del mar, que son suyos, porque la Historia así nos lo enseña, y lo avalan, para el que tenga du-

das, los cañones de su flota real e imperial.

Las Altas partes contratantes, como se dice en el rigodón diplomático, entienden que mientras se trate de aplastar «rojos» todo va bien. La civilización occidental tiene esas exigencias. De aquí el control de puertos y fronteras, la «no intervención» (que sí intervención), y esta moderna casuística de considerar «cosas de la guerra» el bombardeo de ciudades indefensas y el asesinato de mujeres y niños. Pero ¡caray!, es que al calor de estos bombardeos civilizadores, y sin mala intención—claro está—los arios puros y los latinos sin mezcla, han ido artillando Baleares, amenazando por la costa de Marruecos hasta las Canarias, y batiendo desde Ceuta el hasta ahora inexpugnable Gibraltar.

Al coloso británico empieza a picarle la mosca en la oreja y le parece que la broma es un tanto pesada. Echa sobre la mesa el programa de rearme con una cifra astronómica de libras esterlinas. Vuelve a poner de moda el lago Tana. Invita al val a Haile Selasié, que aparece del brazo de Sir Antony. Simultáneamente, y sin ninguna relación con esto, ocurre en Addis Abeba el atentado contra el generalísimo.

El efecto está conseguido. No tardan los compadres en preguntarse extrañados: ¿Pero no habíamos quedado en que esto de Abisinia era un hecho? Conformes, conformes, les dice el otro guiñando el ojo. Pero no olvidemos al enemigo común. Fijémonos exclusivamente en el triángulo Madrid-Barcelona-Vallencia. I en la paralela Gijón-Bilbao a uno de sus lados. Y ¿quién sabe? Si sois buenos chicos, Haile Selasié volverá definitivamente a la guardarrápia.

Astur

Les forces faccioses inicien un fort atac a la Ciutat Universitària i Casa de Campo.--Les nostres forces l'han refusat enèrgicament.--Continua la batalla

Un vaixell francès topa amb una mina a 6 milles de C. de Creus

prendre com de vegades, convindrà que la terra s'exploti en col·lectivitat; i altres, directament pels camperols que la conreen.

S'extén finalment, en amplis raonaments, per tal d'explicar la necessitat urgent d'un Govern Obrer Camperol que respongui als desigs de les masses revolucionàries per tal de triomfar en la guerra i fer la Revolució socialista; puix Espanya no viu altra cosa que una guerra revolucionària.

Grans aplaudiments clogueren el magnífic discurs del nostre secretari Polític.

El company president resumeix els discursos i donà l'acte per acabat.

Corresponsal

Osor

A la tarda, els mateixos camarades varen parlar a Osor on s'hi ha constituït una forta secció del nostre partit. La sala on tingué lloc l'acte era plena d'obrers que escoltaren amb pregona atenció la veu autoritzada del P. O. U. M.

Corominas digué per què el nostre partit vol fer la revolució al mateix temps que la guerra. Propugna per l'exèrcit popular amb comandament únic sota el control de les organitzacions obreres. Detallà la consigna de república socialista enfront de la de república democràtica i demostrà com els obrers no consentiran fer més concessions.

Gayolà assenyalà el fracàs de la república democràtica afirmant que les contradiccions de la petita burgesia governant han portat al nostre país a la situació actual. Propugna per la unitat sindical i acabà expressant la confiança que el P. O. U. M. té en la classe treballadora armada que no pot traïr els seus propis interessos de classe.

Gorkin explicà detalladament el fracàs dels homes de la república en frenar la revolució democràtica. Amb paraula vibrant i fàcil manifestà l'interès del feixisme internacional per la victòria de França al nostre país. S'intentà fer del proletariat espanyol un autòmat a servei de la democràcia. El proletariat de tot el món té els ulls posats en la nostra revolució i això fa que cal redoblar la nostra lluita.

L'acte produí una fonda emoció entre els obrers d'Ossor.

Dos actes que afermen la nostra organització i les posicions del nostre partit enfront del reformisme.

Anglès

Corominas, Gayolà i Gorkin parlaren ahir davant nombrosa concurrència a Anglès. Els tres camarades gloriaren la significació de l'aixecament del 19 de juliol. Detallaren la trajectòria revolucionària dels set mesos de guerra i fixaren la posició del P. O. U. M. envers les consignes de guerra i revolució, exèrcit del poble i també la independència del nostre moviment enfront les democràcies burgeses. Gorkin detallà el problema internacional creat

per les nacions feixistes i acabà manifestant que el P. O. U. M. mantindrà íntegres les consignes del leninisme que portaran al triomf als obrers del camp i de la ciutat.

NOTICIARI

LA DIADA DE MADRID

Ahir es celebrà a la nostra ciutat la diada de Madrid organitzada pel S. R. I. A malgrat del mal temps que deslluï molt el caire benèfic de la Diada, els ciutadans col·laboraren amb donatius a l'obra de recollir diners pels germans de Madrid.

Una colla de companyes postulants omplenaren els nostres carrers i camp de futbol d'alegria i esplendidesa.

Vaixell francès que topa amb una mina

Palamós. — Ahir, diumenge, a les 7 del matí el vaixell mercant francès "Maria Teresa Lavèria" que anava de Cèrta a Oran topà violentament amb una mina a sis milles de la Costa de Cap de Creus.

Sofrí serioses averies a la quilla i proa. La particularitat que el salvà d'un naufragi fou que anava carregat de bidons buits que el permeteren quedar a flor d'aigua i arribar pels seus propis mitjans a aquest port on ha quedat ancorat.

No hi ha hagut cap desgràcia personal important.

Ahir caigué sobre la nostra ciutat i comarques uns forts xafecs acompanyats de calamar-sa que perjudicaren molt als sembrats i als arbres que comencen a florir.

Cap a mitja tarda però, sortí un sol esplendent que permeté celebrar l'anunciament encontre València - Girona.

El temps, però, s'ha refrescat molt, cosa que ja oblidàvem degut als dies calurosos que feien.

G. E. i E. G.

Cinema Amateur

Dilluns vinent dia 1 de març, tindrà lloc una extraordinària vetllada a benefici de la Diada de Madrid. Es projectaran els films següents:

Fonts sagrades, per Trenker.

La pesca de la ballena (documental).

Suzy Savofón, Anny Ondra.

Còmica per Charlot.

Degut al llarg metratge, de les cintes la vetllada de la tarda començarà amb tota puntualitat a les 6'30 i a la nit a les 10 en punt.

Recordeu als germans que lluitan, assistint a aquesta vetllada.

Avui dia 1 de Març GRANDIOS MÍTING DEL P. O. U. M., a

Torroella de Montgrí

Parlaran:

MIQUEL MARTÍ

WILEBALDO SOLANO

J. TREPAT

BARCELONA

L'artilleria enemiga feta emmudir

Barcelona (2 tarda). — El comunicat facilitat aquest migdia pel conseller de Defensa company Isgleas, és el següent:

Sector Alpi. — L'artilleria enemiga del 10'5 ha disparat sobre Alavés. La nostra artilleria ha contrabatat l'enemic i al tercer dispar ha fet emmudir les bateries enemigues.

S'ha passat a les nostres línies un fugitiu del camp enemic.

Telegrames de Companys

Barcelona (2 tarda). — El senyor Companys ha enviat avui dos telegrams donant compte de la important manifestació pro-Exèrcit Regular celebrada ahir a Barcelona, un al president del Consell de Ministres de València i l'altre al general Miaja.

MADRID

Una forta ofensiva dels rebels a la Ciutat Universitària i a la Casa de Campo.

Madrid (urgent). — A mitja nit s'ha iniciat un furios atac per part dels facciosos al subsector de la Ciutat Universitària i al de la Casa de Campo.

Les nostres forces que no han estat sorpreses ja que sempre estan amantents al més petit intent de l'enemic han rebutjat amb valentia l'atac.

Al moment de comunicar, el combat continua acarnissat prenent-hi part el material bèl·lic més destructor. El foc de canó, metralladora i morter és intensíssim.

Les tropes revolucionàries no han reulat ni un sol metre conservant, malgrat el fort atac, les seves posicions.

Oviedo serà la tomba dels facciosos del Nord

Gijón, 1. — Ahir fou un dia de pluja el que féu que les operacions s'aturessin en part. L'aigua féu impossible tot moviment de les nostres tropes que per altra banda eren creditors d'un merescut repòs. Hi hagué operacions d'artilleria però, com que el comandament no ordenà res en aquest sentit la infanteria no actuà. La capella de Sant Claudi ocupa la part més elevada del poble i és l'indret més precís per a tancar el pas de la carretera d'El Escamplero. Aquest era un objectiu de les nostres forces però la resistència dels facciosos, així com la seva posició, ha fet que puguin conservar-lo. Malgrat la boira la nostra artilleria va batre-la eficaçment, que dant les façanes completament desfeites. El nostre foc durà gairebé dues hores. No estava concertada l'operació d'infanteria però els feixistes tement un atac regularen deixant abandonat el cim. Les bateries del Nalon obriren foc endemontat així que deixaren d'actuar els nostres canons, per a privar segurament que les nostres tropes s'apoderessin d'aquell lloc que els és tan necessari.

Les nostres forces han recollit els cadàvers dels facciosos pels voltants del Pando. Encara resten molts cadàvers que haurem de fer desaparèixer ja que els seus companys no semblen disposats a fer-ho.

Comunicats de Guerra

Madrid, 1. — Comunicat de Guerra de la Junta de Defensa:

FRONT DEL CENTRE. — La jornada ha transcorregut en completa tranquil·litat i amb lleugers tiroteigs als sectors del Guadarrama i de l'Escorial, sense conseqüències per la nostra banda.

Al front del Jarama s'han fortificat les posicions ocupades el dia d'ahir sense que l'enemic hagi intentat la més petita oposició.

Als altres sectors, res de nou.

Comunicat de Marina i Aire

València, 1. — Comunicat de Marina i Aire de les nou de la nit:

Al Centre el mal temps impedí de realitzar serveis. En els altres foren practicats vols de reconeixement i vigilància.

Comunicat oficial de Guerra del Nord

Gijón, 1. — Comunicat oficial de guerra de l'Estat Major de l'Exèrcit del Nord:

Divisió d'Oviedo. — Es confirma la presa de l'Escorxador Vell al barri de Sant Lázaro i cases immediates a les Adoratius. Hom fortifica les posicions.

L'activitat artillera ha estat intensíssima en el dia d'avui, batent

les nostres bateries els objectius assenyalats dintre d'Oviedo.

Divisió d'El Escamplero. — Continua l'atac en els darrers contraforts de La Trécha amb gran resistència enemiga. L'enemic recula i intenta fortificar-se en els altres sectors.

Mèxic seguirà ajudant el govern republicà

Madrid, 1. — El President de la República mexicana ha fet les declaracions següents:

— Mèxic no ha variat la conducta que es traça en relació amb el Govern legítim de la República espanyola que presideix l'excel·lentíssim senyor Manuel Azaña. Si demana al nostre país pertrets de guerra, el Govern de Mèxic seguirà proporcionant les armes i les municions de les fàbriques nacionals a la República espanyola. Quan als pertrets de guerra de fabricació estrangera, només podran sortir del territori nacional quan ho autoritzin els països de procedència amb conformitat expressa.

ESTRANGER

Franco prohibeix els films dels actors que han expressat llur simpatia envers el poble espanyol

París, 1. — Segons notícies arribades de Burgos, Franco ha prohibit la venda en territori rebel de les obres del novel·lista anglès Radolph Bates, que s'ha declarat favorable al govern republicà.

També ha prohibit tots els films, els actors dels quals són coneguts per llur simpatia envers el govern republicà. Aquesta darrera prohibició es deu a què en una revista mexicana diversos grans actors com Clark Gable, Charlie Chaplin, Paul Muni, James Cagney i altres declararen llur simpatia per la causa republicana.

Londres, 1. — Es possible que el príncep hereu d'Etiòpia, Asfau Wosan — fill gran del Negus — representi l'Emperador en les cerimònies de la coronació de Jordi VI.

El príncep resideix actualment a Jerusalem, però ha d'anar a Londres molt aviat.

París, 1. — "París-Midi" publica el següent comunicat de Roma:

Des de fa alguns dies que circula el rumor que el mariscal De Bono provocà un duel al ministre de Colònies, Lessona. El Duce — que no podia admetre que separés dues personalitats tan notables del feixisme una diferència fonamental — decidí constituir un jurat d'honor per a solucionar el conflicte.

Segons sembla Lessona criticà durament la direcció de les operacions als començos de la guerra a Etiòpia.

Resolució aprovada pels mestres cursillistes de les dues centrals sindicals en l'assemblea del dia 24 en la Sala Mozart

Presentades a les Sindicals i organismes oficials

La Revolució del 19 de juliol rompió los moldes de una vieja política en materia de Cultura. Se imponía un nuevo sistema.

Era preciso ir a crear definitivamente la escuela de la Revolución, que fuese a la vez única y unificada.

Nada de eso se ha podido realizar por los obstáculos opuestos por algunos sectores.

Y al cabo de siete meses de guerra aun no se ha traspasado la Enseñanza a Catalunya y la multiplicidad de poderes: Estado, Generalidad, C. E. N. U., Ayuntamientos, Patronato..., dan una esterilidad a nuestra profesión por falta de orientación y plan.

Al cabo de siete meses de guerra se han de salir en defensa del organismo creado por la Revolución, C. E. N. U., al que se quiere desvirtuar e impedir lleve a cabo su finalidad: la Escuela Nueva Unificada.

Al cabo de siete meses de guerra aun se ha de realizar la debida depuración revolucionaria en el Magisterio y menos aun en los organismos superiores (Inspección, Escuelas, Normales, Universidad).

Al cabo de siete meses de guerra aun hay elementos que fomentan la pugna sindical que impide la unión para realizar una obra eficiente y constructiva.

Por lo tanto, los maestros cursillistas, interpretando el sentimiento revolucionario del Magisterio y haciéndose eco de la aspiración unánime de la clase trabajadora, piden a todos los trabajadores intelectuales una unidad de acción para poder llevar adelante la obra constructiva que la Revolución nos pide.

Y acuerdan unánimemente:

I.—Rechazar enérgicamente y exigir la anulacion íntegra de la orden del 16 del corriente de la D. G. de Primera Enseñanza, referente a los cursillistas.

II.—Exigir el inmediato traspaso de la Enseñanza en todos sus grados a Catalunya.

III.—Unificar la enseñanza, estructurada y regida por el C. E. N. U., organismo revolucionario.

IV.—Depuración rigurosa del magisterio.

V.—Unidad sindical del magisterio.

Entre tanto esto no sea un hecho, se crea el «Frente del Magisterio Revolucionario».

Els fets sagnants d'ahir

Aquest migdia en rebre els perïotes el comissari d'Ordre Públic company Amadeu Oliva els ha manifestat que respecte al desgraciat accident ocorregut ahir a la nostra ciutat resultaren mortes les següents persones: Manuel Lladó, xòfer; Josep Serra, escriptor, celebrat autor de l'obra suara

estrenada a la nostra ciutat "La cançió del Mayoral" i el milicià del "Batalló de la mort" Laureà Tura, de 26 anys i veí de St. Gregori.

Ha acabat dient que el Jutjat instrueix les diligències corresponents.

AJUDAR ELS REFUGIATS ÉS UN DEURE INELUDIBLE

ESPURNES A VÈNCER

El poble vèncerà per damunt de tot. És inútil que s'esforcin les "grans" democràcies en estrangular la Revolució espanyola. No aconseguiran res. Desconeixen el que val el proletariat espanyol. No en saben res del tremp d'acer dels camperols d'Ibèria, tradicionalment explotats, vexats, oprimits. Pobres illusos tots aquests senyors de coll estret, d'ànima ressecada per un empat de legalisme i uns discursos inacabables. Poden anar tramant projectes i més projectes a l'entorn del nostre puixant moviment de regeneració humana. Entretant els miners envairan Oviedo, els camperols joves i valents, formaran exèrcits aguerrits; el proletariat tot es disposarà a acabar sigui com sigui radicalment amb el feixisme.

La pèrdua de Màlaga ha tingut la virtut de fer vibrar com en els primers dies d'aquesta gloriosa Revolució, els cors generosos dels nostres treballadors del camp, de les viles i de les ciutats. En contra de l'exèrcit proletari, no hi poden, no hi podran res les forces mercenàries avituallades abundantment per la reacció mundial confabulada.

Magnífic l'esperit del nostre poble. Meravellós l'esclat d'abrandament dels esclaus de la gleba i dels forçats de la fam!

La importància de l'hora és cospada per tots els esperits lliures i per tots els homes que freturen per una vida nova.

Hi ha un propòsit ferm, indeturable de vèncer. Tenim una moral elevadíssima. Són centenars de milers els homes disposats a fer el sacrifici de llur vida per tal de derrotar vergonyosament a totes les forces negres i fastigoses dels banquers i plutòcrates, corsecats per llur pretesa omnipotència.

El poble que treballa, el poble que ha sentit en la seva carn les fuetades verinoses de l'opressió més criminal, ha recobrat el pols i

esclafarà el cuc verinós i infecte.

A hores d'ara, hauran ja tingut temps sobre les oligarquies europees, de convèncer-se que els pàries d'ací aquest recó occidental del Vell Continent, han començat la lluita final i no abandonaran les armes en tan quedi un bri d'opressió capitalista, o llur sang tenyeixi de roig viu de protesta tots els camps i ciutats d'aquesta terra de desolació i de mort, que per una vegada ha volgut ésser completament lliure.

PUIGCÓVOL

Veus de les trinxeres

Durante los tres meses que siguieron al 19 de Julio, el ejército fascista no tan solo avanzó, sino que perdió terreno. Las milicias catalanas avanzaban victoriosas en todo el frente de Aragón. Los mineros asturianos llegaban a unos pasos del cuartel de Pelayo, en Oviedo. Las milicias vascas avanzaban hacia Navarra. El Madrid heroico tenía a raya al ejército morisco, que en vano intentaba avanzar. Eran los días de la Revolución. Los trabajadores, después de haber hecho su "faena" en las ciudades y pueblos donde el fascismo fué ahogado, marchaba a libertar a sus hermanos de clase que habían caído a las garras del fascio.

Sin preparación militar; casi sin mando; con pésimo material de guerra, en condiciones tales, atacaba y ganaba batallas a un ejército superior desde el punto de vista militar y técnico. Era el ejército heroico de la Revolución. Su odio inextinguible al capitalismo, su fe en el mundo que conquistaba le hacian invencible.

¿Qué ha pasado para que el empuje arrollador de nuestras columnas haya perdido vigor, dando lugar a la prolongada inactividad de algunos frentes; perjudicando enormemente nuestra lucha en los campos de batalla? ¿Cómo es posible que se hayan

dado casos como lo últimamente sucedido en Málaga?

A nuestro entender dos causas fundamentales han provocado estos hechos lamentables: El intento de estrangular la Revolución, cuyo hecho alienta organizaciones que se dicen revolucionarias; y el fracaso de la política reformista de los gobiernos de frente popular.

La política reformista no ha podido evitar que el fascismo internacional interviniera cada vez más descaradamente a favor del ejército faccioso. Por otra parte, tampoco ha conseguido una ayuda sincera y eficaz de los estados "democráticos".

La política frívola, insensata en la retaguardia: El derroche, el favoritismo, el enchufismo al orden del día. Mientras en los frentes se comía mal y se vivía peor, y faltaba lo indispensable para seguir adelante.

La creación del ejército popular "apolítico" utilizando cuadros de mando del antiguo ejército, y otros de nueva creación, pero procedentes de la clase burguesa, sin un debido control por las organizaciones revolucionarias del proletariado, ha hecho que la actuación de nuestro ejército no haya sido tan eficaz como podía haber sido.

Frente a todos estos errores, nosotros mantenemos en alto la bandera de la Revolución, que aplastará a los enemigos y dará la fe y la confianza de la victoria a los trabajadores que avanzarán victoriosos por los campos enemigos. Por un gobierno obrero y campesino que forjará el Ejército Rojo de la Revolución victoriosa.

Esteban Comas

Avanzadas del Flumen (Huesca) 20-2-37.

BIBLIOGRAFIA

i Servei de Llibreria

Libres i fullets que recomanem als nostres lectors i que poden servir immediatament:

Manifesto Comunista — per Marx i Engels. — Preu ptes. 0'30.

La guerra civil en Francia — per Karl Marx. Preu ptes. 1'50.

S. Fenerbach i el fue de la filosofia clàssica alemanya per Frederic Engels. — Preu ptes. 1.

Fulletó de L'Espurna 25 - El Taló de Ferro

Que tota la societat estés fonamentada en sang em semblava monstruós, impossible. No obstant Jackson s'alçava com un colós al meu davant i no podia resistir-lo. El meu pensament se n'hi anava a cada instant com una agulla imantada s'orienta cap al pol. Havia estat tractat de manera abominable. No s'havia remunerat la seva carn per tal de repartir dividendes més grossos. Jo coneixia una vintena de famílies acabdalades i satisfetes, que havien cobrat aquells dividendes, i disfrutaren de la part de sang de Jackson que els pertocava a prorrata. I si la societat podia continuar el seu camí sense tenir compte d'aquesta manera horrible de tractar un home, no era versemblant que molts d'altres fossin tractats de la mateixa manera? Recordava que l'Ernest havia dit que hi havien dones a Xicago que treballaven per noranta cèntims a la setmana, i criatures esclaves a les filatures de cotó del migdia.

I em semblava veure les seves manetes emmagrades i vampiritzades, teixint la roba per a fer la meua faldilla; i la idea em tornava de les filatures de la Sierra i dels dividendes repartits fent ressaltar en la meua màniga la sang de Jackson. No podia desfer-me d'aquell personatge; totes les meditacions em tornaven cap a ell...

En el fons de mi mateixa tenia la impressió de trobar-me a ran d'un precipici; m'esperava a trobar alguna altra revelació terrible de la vida: i no era jo tota sola; d'altres, al meu entorn, anaven tots de capgirells. De primer, el meu pare: l'efecte que l'Ernest li anava produint era visible. Després, el bisbe Morehouse: la darrera vegada que l'havia trobat ni havia fet l'efecte d'un malalt. Estava dominat per una excitació nerviosa i els seus ulls traïen un terror inexplicable. Les poques paraules que va dir-me em feren comprendre que l'Ernest havia complert la seva promesa d'haver-hi fet fer una volteta per l'infern; però, no vaig poder esbrinar a

quines diabòliques escenes havia assistit perquè estava massa impressionat per a parlar-ne.

A cert moment, convençuda que estava del trasbalsament del petit cercle de les meves relacions i de tot l'univers en pès, vaig pensar que l'Ernest n'era el culpable. Tan feliços i tranquils com estàvem abans que vingués! Però, immediatament vaig comprendre que aquesta idea era una traïció contra la realitat. L'Ernest se'm va aparèixer com un missatger de la veritat, amb els ulls fulgurants i el front intrèpid d'un arcàngel lliurant la batalla pel triomf de la llum i de la justícia, en defensa dels pobres, dels abandonats i dels desvalguts. I davant meu s'alçà una altra figura, la de Crist. Ell també havia prè la defensa de l'humil i de l'oprimit en front de tots els poders establerts, dels sacerdots i dels farisseus. Vaig recordar la seva mort crucifixada, i el meu cor es va estrènyer pensant amb l'Ernest. Es que també estava predestinat al suplici, ell, amb la seva

entonació de combat i la seva beutat mascler?

I de sobte, vaig adonar-me que l'estimava. Tota jo em fonia en un gran desig d'aconsolet-lo. Pensava quan punyent devia ésser la seva vida sòrdida, esquifida, duríssima. Pensava amb el seu pare que per ell havia mentit, robat i s'havia prodigat fins a la mort. I ell mateix, que havia entrat a la filatura a l'edat de deu anys! El meu cor glatia del desig d'agafar-lo amb els meus braços, de posar el seu cap sobre el meu pit—el seu cap fadigat de tants de pensaments—i proporcionar-li un instant de repòs, una mica d'alleujament i d'oblid, un minut de tendresa.

Vaig trobar-me amb el coronel Ingram en una reunió de gent d'església. Coneixia bé el coronel i de feia molt temps. Em vaig espavilar per a conduir-lo cap a darrera d'unes testos de palmeres i de cactus, a un recó, sense que ell mateix se'n adonés, va trobar-se atrapat com en